

107. Részesedés az immanens, velünk lakó Istenben

Ima gyanánt a 117. számú éneket énekeljük:

Istenség mélysége, lelkünk édessége

Elrejtezve itt vagyon.

Drága lelki izzel, mennyei szent mézzel

Bővelkedik ez nagyon.

Minden teremtett lélek földön és a föld felett

Buzgó szívvel imádjon!

Ma az elrejtezett, de mégis jelenlévő Istenséget szeretnénk jobban megismerni, és megélni vele a kontaktust, a kapcsolatot. Amikor az előző elmélkedésekben a transzcendens Isten örök szeretetközösségéről elméltünk – vagyis arról, hogy Ő létében nagyobb nálunk, és szeretetében is meghalad bennünket –, akkor azt is próbáltuk szemlélni, hogy Isten haza vár bennünket az Ő örök szeretetközösségébe. Maga a transzcendens szó azt jelenti: meghalad valamit, meghalad bennünket.

Ma az *immanens* Istenről elméltünk, vagyis arról, hogy **a mi Istenünk, nemcsak rajtunk kívül él, hanem a lelkünkben is!** Vágyódjunk az Istennel való találkozás élményére, Akit ma nem a „magas” mennyországban keresünk, hanem a lelkünkben.

I. Isten felülről néz engem

A Zsoltáros azt mondja: *A szegények kívánságát meghallgatod, Uram, megerősíted szívüket, figyelmed feléjük fordul* (Zsolt 9b,17). Valljam meg az Úrnak: „Szegény vagyok Nélküled! Az a kívánságom, hogy Te velem legyél. Kérlek, figyelj rám, fordulj felém!” Érzem tehát magamon a mennyország Urának a tekintetét! Ahogyan meg tudom érezni, ha egy másik ember néz, úgy próbáljam belül érzékelni: Isten kívülről néz engem, felém fordul és hajlandó közelíteni hozzám! Ez a nézés nem zavar, hanem boldogsággal tölt el. A boldogságot belül, a lelkem mélyén élhetem meg. Vágyódom arra, hogy a mennyország magasából Isten, az én jó Uram eljöjjön hozzám, közelítsen, egyre közelebb jöjjön, azután lelkem mélyére ajándékozza önmagát. Már az is az Úristen ajándéka, ha tudom, hogy Ő törődik velem.

II. Isten jelen van

Prófétája által így üzen az Úr: *Magam gondoskodom nyájamról, és magam ügyelek rájuk* (Ez 34,11.13). A gyermek is biztonságban érzi magát, ha tudja, hogy a szülei ügyelnek rá. Aki pedig rám figyel, az jelen van!

A Zsoltáros így tanít: *Örvendezzenek és ujjongjanak Isten előtt az igazak!* (Zsolt 67,4). Az a tudat, hogy a mennyország Istene, vagyis a transzcendens **Isten reám tekintett**, és figyel rám, valahogy megszünteti a távolságot, illetve **segít megélnem a közelségét, és ez örömmel tölt el!** Színe előtt ujjongok.

III. Isten közöttünk van

Isten színe előtt élni csodálatos élmény, de az ember még közvetlenebb kapcsolatra vágyik: de jó lenne, ha az Úr még jobban közöttünk lenne! Mózes is erről ad tanítást, amikor így figyelmeztet: *Ne szegődjete a körülöttek élő népek idegen isteneihez, mert az Úr, körödben élő Istened féltékeny Isten!* (MTörv 6,14).

Mózes és a választott nép tagjai megélhették azt, hogy Isten közöttük lakik. Amikor Isten népet választ magának, és szövetséget köt velük, akkor megígéri, hogy mint Isten velük lesz: *Ők az én népem lesznek, én pedig az ő Istenük* (Jer 31,33; Zsid 8,10). Olyan jó megélni: Isten közöttünk van, és mi az Ő választott népének tagjai vagyunk.

IV. Isten mellettünk van

Szívem vágya még jobban, még nagyobb közelséget sürget. Mondjam Neki: „*Állj mellém, Istenem* (Zsolt 7,7), és légy velem!” Milyen nagy biztonságérzet, hogy a barátom mellett áll, mert ketten erősebbek vagyunk minden ellenünk szegülőnél.

V. Isten belém karol

Még nagyobb bizalmat, mélyebb érzést kelt fel bennünk az az élmény, ha valaki belénk karol. Nemcsak mellett áll, hanem ilyen megtapasztalható módon is vállalja az egységet velem. Engedjem, hogy az Úr belém karoljon! Éljem át, hogy micsoda közelséget eredményezett ez az isteni gesztus! Ő megfogja az én kezemet, és én is megfoghatom az Ő kezét! Megélhetem a Zsoltáros élményét: *Az Úr a te őrződ, az Úr oltalmaz téged, Ő áll jobbold felől* (Zsolt 120,5). Tekintsek lelkem jobb oldalára, ahol az én nagy, jó Uram áll! Ő belém karolt, én pedig az Ő karjaiba fonhatom magamat. Milyen gyönyörűség ez az isteni érintés a léleknek! **Mekkora életerő árad ki belőle, hogy engem belül éltesse!** Mekkora boldogsággal feszítek az Ő oldalán, ahogyan csak a gyermek tud lépdelni az édesapja kezét fogva, vagy a jegyes a jegyesével karonfogva.

VI. Az Úr az ajkamon van

De az én szívem még belsőbb kapcsolódást igényel, az Úr pedig feljogosít erre az egészen bensőséges összekapcsolódásra. Apostola által tanítja: *Közel van hozzád a tanítás, ajkadon és szívedben, tudniillik a hit tanítása* (Róm 10,8). Az Ő szívéből, az Ő szeretetéből fakadó tanítás, az Ő ajkán felhangzó szó az én ajkamon is lüktet. Sőt, az Ő szava a szívem mélyére is behatol. Ez a tanítás, ez a szó nem más, mint az örök isteni üzenet, amit az Atya és a Fiú mond egymásnak a Szentlélekben: „Szeretlek!” **Bárcsak egyre jobban rárezonálna a szívem erre a vallomásra!**

VII. Az Úr van énvelem!

Olyan ez, mint amit az Úr az angyal által mondott a Szűzanyának: *Az Úr van teveled!* (Lk 1,28). Ha talán még nem tudom megélni, hogy az Úr szeretete beleáradt a szívembe, a hittemmel azért átélhetem, hogy az Úr van énvelem is. Egészen közel jött!

VIII. Isten közli magát a lelkemmel

Próbáljam szemlélni a Boldogságos Szűzanyát, ő hogyan élhette meg ezt a nagy valóságot: az Úr van énvelem! Milyen nagy lépcsőfoka lesz majd az imádságnak az, amikor a Szűzanyával együtt azt is megélhetem: az Úr van énbennem! Az egymásban levés (a lelki frigy), vagyis a szeretetben Istennel való

egyesülés imájában a lélek ugyanis megélheti, hogy Isten közli magát a lélekkel!

Most mindenesetre próbáljam megvallani: *Te velem vagy!* (Zsolt 22,4). Ízlelgessem e szavak édességét: *Te velem vagy!* Ebben az élményben együtt van a végtelen, nagy fölségű Isten és én, a kicsiny teremtmény. A Jézus-imámnak, vagyis az Úr irgalmáért esdeklő kiáltásomnak milyen fölséges gyümölcse ez: az Úr nemcsak irgalmazott nekem, hanem el is jött hozzám, és velem van!

Ez az Ő felelete az én könyörgő kérésre: *Uram, irgalmazz nekem!*

Ez az én vágyódásomnak, az Ő irgalmáért való esedezésemnek a jutalma:

– „Irgalmas Istenem, Te velem vagy, és irgalmaztál nekem!

– Jóságos Istenem, Te velem vagy, és jóságodból megajándékozol önmagaddal!

– Engemet végtelenül meghaladó Istenem, Te velem vagy, mert *elhagyta égi trónusodat*, és közénk jöttél, *amikor nagy csendesség*, karácsony békéje honolt a világon (vö. Bölcs 18,14).

– Megváltó Jézusom, Te velem vagy, hiszen azt akartad, hogy ahol Te vagy, ott legyen a Te szolgád is (vö. Jn 17,24).

– Mennybe felment Jézusom, Te most is velem vagy, hiszen megígérted: *Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig* (Mt 28,20). Szent Máté nem tudósíthatott volna ennél boldogítóbb üzenetről!

– Így ha Te, a mennybe felment Jézusom, azt ígéred, hogy velünk vagy, akkor ez az ígéreted azt is jelenti, hogy a mennyország nincs messze tőlünk, illetve hogy mi nem vagyunk messze a mennyországtól. Ez az ígéreted biztosít arról, hogy Te szüntelenül velünk maradsz! Szüntelenül közlöd magadat. Ó, micsoda szüntelen imádság ez, ahol Te vagy a kezdeményező! Te szólítasz meg: »Gyermekem, én veled vagyok!« (ApCsel 18,10). Isteni szeretetedben gondoskodtál arról, hogy ne csak velünk légy, hanem a keresztség által bennünk is. Szentlelkedet adtad, amikor *a fogadott Fiúság Lelkét nyertük el, és általa szólítjuk Istent Atyánknak*. A pünkösdi élményben adtad nekünk Szentlelkedet, és *ez a Lélek maga tesz tanúságot a lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk* (Róm 8,15.16). A Te örök szereteted bennünk él!”

Ezt jelenti a **részesedés** az immanens, vagyis **a bennünk lakó Istenben!** Részesedést ad az Ő életéből! Ezt az isteni szent életet Ő táplálja

– minden szentgyónásunkban és szentáldozásunkban,

– minden imádságunkban és jócselekedetünkben,

– minden önként, szeretetből elfogadott áldozatunkban,

– minden szenvedésünkben és betegségünkben,

– életünkben és halálunkban.

Minél jobban meghalunk önmagunknak, annál jobban él bennünk Isten, annál jobban részesedünk az Ő életében!

Ez a részesedés ajándékozza a békességet, vagyis Őt magát. Bárcsak tudnánk egyre jobban igényelni ezt az isteni békességet!

S ha már egyszer megkaptuk ezt a kegyelmet, bárcsak tudnánk egyre jobban **megőrizni** lelkünkben a béke Istenét, a velünk lakó Istent!

Ezt az imagyakorlatot nem kell befejezni, ezt csak folytatni lehet, hiszen Isten, **a mi Istenünk hajlandó szüntelenül velünk lakni, sőt bennünk élni!**

Befejezésül a 141. számú éneket imádkozzuk:

Velünk lakó tiszta Ostya, isteni nagy Igazság!

Minden csodák legnagyobbja, halhatatlan orvosság!

Választottak gabonája, lelkünk édes dús mannája,

Kegyelemnek ajándéka, Istennek szent Báránya!